

Arrest

nr. 141 060 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. RONSE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u in 1964 geboren in Bylakuppe, Karnataka, India. U ging er naar school en verbleef er nadien, ongeveer vanaf uw dertiende tot uw zesentwintigste, als monnik in het Sera Mey klooster. U woonde in deze periode ook in het klooster. Nadat u uit het klooster getreden was, zou u er nog wel gewerkt hebben als kok, en dit tot 2010. Gedurende deze jaren zou u in het huis van uw familie in de Tibetaanse nederzetting in Bylakuppe

gewoond hebben. Vanaf 2010 zou u niet meer gewerkt hebben en thuis voor de kinderen (van uw zus) gezorgd hebben. Vanaf maart 2012 tot aan uw vertrek zou u in Delhi verbleven hebben.

In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

U zou als Tibetaan in India gediscrimineerd worden. Daarnaast haalt u ook aan dat u in India enkele keren gearresteerd werd na deelname aan manifestaties. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten.

Op 30 juli 2012 vloog u vanuit New Delhi naar Frankrijk en maakte daarbij gebruik van uw eigen IC. U reisde van daaruit met de trein verder naar België, waar u op 31 juli 2012 aankwam en nog dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele Registration Certificate (RC), uw originele Green Book, een attest van het Bureau du Tibet Brussel, een attest van de Lugsung Samdupling Tibetan Settlement Office en twee foto's uit kranten.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw Registration Certificate (RC) en uw Green Book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: M. T. , geboren in 1964 te Bylakuppe, Karnataka, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en in Bylakuppe, Karnataka, India bent geboren. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U bent in 1964 geboren in Bylakuppe, Karnataka, India. U ging er naar school en verbleef er nadien, ongeveer vanaf uw dertiende tot uw zesentwintigste, als monnik in het Sera Mey klooster. U woonde in deze periode ook in het klooster. Nadat u uit het klooster getreden was, zou u er nog wel gewerkt hebben als kok, en dit tot 2010. Gedurende deze jaren zou u in het huis van uw familie in de Tibetaanse nederzetting in Bylakuppe gewoond hebben. Vanaf 2010 zou u niet meer gewerkt hebben en thuis voor de kinderen (van uw zus) gezorgd hebben. Vanaf maart 2012 tot aan uw vertrek zou u in Delhi verbleven hebben.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10-11, 23-24).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **ten eerste** dat u in India enkele keren gearresteerd zou zijn na manifestaties. U legde hierover echter opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen af, die uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Zo had u voor de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat u in Delhi twee keer werd gearresteerd, een keer in 2011 en een keer in 2012, en daarnaast ook een keer in Lhaknow in 2008 (CGVS Vragenlijst, 3.1 &

3.5). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat u slechts die twee keer in Delhi gearresteerd zou zijn, en niet in 2008. U hield het er bij dat u in 2008 geslagen zou zijn door de politie, maar gaf aan dat er toen verder niets gebeurd was. Bovendien gaf u aan dat deze feiten zich in Delhi voordeden. Het CGVS wees u er dan ook op dat u voor de DVZ verklaard had dat u in 2008 gearresteerd zou zijn in Lhaknow. U ontkende dat, u zei dat dat enkel in 2011 en 2012 was. U kon deze feiten ook niet preciezer in de tijd plaatsen dan 2008 (gehoorverslag CGVS, pp. 15-17). Verder liet u optekenen dat u na de twee arrestaties in Delhi zou zijn opgesloten voor 1 week (2011) en 8 tot 9 dagen (2012), maar gaf u aan dat u zonder meer werd vrijgelaten. U legde ook geen enkel begin van bewijs voor over deze zaken. Voorts verklaarde u geen advocaat gecontacteerd te hebben, noch een Tibetaanse organisatie, ondanks uw bewering lid te zijn van het Youth Congress. Evenmin zou u de feiten aan de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap (CTA) gemeld hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 17-19). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Het CGVS merkt hierbij tenslotte op dat u verklaarde in 2012 met uw eigen reisdocument uw land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 21). **Ten tweede** stelde u dat u in India gediscrimineerd werd door Indiërs. Zo verklaarde u dat u één keer overvallen zou zijn door Indiërs, ergens in 2003 of in begin 2004, maar kon u niet preciezer aangeven wanneer. U liet eerst optekenen dat u het incident niet aan de Indische autoriteiten gerapporteerd zou hebben, nadien gaf u aan dat u dat wel zou gedaan hebben. U kon ook niet zeggen wat er met de klacht gebeurd was en kon ook amper iets vertellen over hoe dat in het politiekantoor in zijn werk is gegaan. U zou het incident ook niet aangegeven hebben bij de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap (CTA) (gehoorverslag CGVS, pp. 14-15). Al deze vaststellingen doen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van deze feiten. Daarnaast gaf u aan dat Indiërs Tibetanen vaak naroeppen, jullie zouden verhinderen te zwemmen en heel dicht naast jullie komen rijden wanneer jullie langs de weg lopen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 20 & 24). De discriminatie die u in India beweert te hebben ondervonden is niet dermate groot dat ze aan vervolging grenst.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS, pp. 12-13 & pp. 21-22).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (gehoorverslag CGVS, pp. 12-13 & pp. 21-22). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd door volgende vaststellingen. Vooreerst legde u voor de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over het visum dat in de IC waarmee u gereisd zou hebben, gestaan zou hebben. Terwijl u voor de DVZ verklaarde dat er een visum voor een onbekend land in stond (DVZ Verklaring, 21 & 34), liet u voor het CGVS optekenen dat u niet kon zeggen of er een visum in stond, omdat u er geen aandacht aan zou besteed hebben en er niet naar gekeken zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13 & 21). Gevraagd naar een uitleg voor deze tegenstrijdigheid, antwoordde u louter dat u alles aan uw smokkelaar zou gegeven hebben en er zelf niet naar gekeken zou hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 21-22). Bovendien verklaarde u voor de DVZ dat uw smokkelaar Tenzin zou heten (DVZ verklaring, 21 & 34), terwijl u voor het CGVS liet optekenen dat zijn naam Dorjee was (gehoorverslag CGVS, p. 23). Verder is het opmerkelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een IC zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 900.000 Indische roepies (INR) (of 920.000 INR, zoals u bij het CGVS aangaf), terwijl u over de mogelijkheid beschikte om op legale wijze en veel goedkoper India te verlaten. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Deze vaststellingen wijzen er op dat uw verklaringen voor het niet kunnen neerleggen van uw IC niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen. Het attest van het Bureau du Tibet Brussel vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. Het attest van de Lugsung Samdupling Tibetan Settlement Office vormt een begin van bewijs van uw verblijf daar. De twee foto's uit de kranten bewijzen enkel uw aanwezigheid op een manifestatie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert schendingen aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 12 stukken.

Verweerder brengt met een aanvullende nota van 19 februari 2015 twee rapporten bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij zijn ganse leven heeft gewoond, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch zou dit document na aankomst in Europa afgegeven hebben aan een 'smokkelaar'. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker stelt dat hij inmiddels een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een duplicaat van zijn IC bij de Indiase ambassade te Brussel, doch hierop zou hij tot op heden geen antwoord bekomen hebben. Verzoeker wijst er verder op dat, ook na het verkrijgen van een duplicaat van het IC, het verwerven van een terugkeervisum daarop niet gegarandeerd is. Dit moet blijken uit het feit dat bronnen bij de Tibetaanse vertegenwoordiging in Brussel "*off the record*" verklaren dat medewerking van het consulaat "*allesbehalve evident*" is, zoals gesteld in stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij stelt weliswaar geen antwoord gekregen te hebben op een aanvraag tot het bekomen van een nieuw IC, doch dit is een blote bewering die verzoeker met geen enkel stuk staft en die daarenboven indruist tegen de hoger vermelde objectieve informatie, terwijl verzoeker nalaat met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22). In zoverre verzoeker tenslotte verwijst naar verklaringen "*off the record*" van de Tibetaanse vertegenwoordiging in Brussel, merkt de Raad op dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de objectieve bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Europa zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie, waardoor zij afhankelijk zijn van een ad-hoc-vluchtelingenbeleid die louter gestoeld is op beleidsinstructies. Verzoeker merkt voorts op dat de verlenging van het verblijfsrecht voor Tibetanen in India (RC) niet gegarandeerd is. Hierbij moet rekening gehouden worden met de *"de verbeterde relatie tussen India en China"*, die zou hebben gezorgd voor een *"kentering in de houding van de Indiase overheid ten aanzien van de Tibetanen, waarbij de nadruk ligt op het indijken van de toestroom van Tibetanen"*. Verzoeker betwist verder dat India het non-refoulementbeginsel zou respecteren, en stelt dat er daarentegen een *"concreet risico op refoulement bestaat"*. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stellingen naar stukken 7 tot 11 gevoegd bij zijn verzoekschrift.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan verlenen, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. De objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier wijst er verder op dat India voor Tibetanen een verblijfsrecht voorziet dat onbepikt en zonder enige voorwaarde verlengbaar is. De verlenging van dat verblijfsrecht is verplicht en betreft in de praktijk een administratieve formaliteit die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *"routineus en gesmeerd"*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegenstelling tot de *"kentering in het beleid"* waar verzoeker in zijn verzoekschrift op alludeert, kan er vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap (...) inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of 'RC renewal'. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (*ibid.*, p. 14-15). Hoewel inderdaad niet van onbepaalde duur betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre hij verwijst naar het feit dat zijn RC al twee jaar vervallen is, blijkt anderzijds uit de objectieve informatie dat Tibetanen na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opnemen, indien zij zich met een nieuwe aanbevelingsbrief van de Tibetaanse Centrale Autoriteiten aanmelden op het politiekantoor van hun vroegere woonplaats (*ibid.* p. 22).

Wat betreft het respect voor het non-refoulementbeginsel door de Indiase overheid, blijkt verder uit de informatie van de commissaris-generaal dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op een *"concreet risico op refoulement"* en daartoe verwijst naar stukken 6, 7, 8 en 9 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde deportatie van een Tibetaan met geldig RC. Evenmin het *"concrete geval"* dat moet blijken uit p. 5 van stuk 8 wijst erop dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement van een legaal verblijvende Tibetaan aan China. Uit het betreffende krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. In zoverre verzoeker tenslotte stelt dat *"het ERHM individuele garanties eist dat de Indiase overheid het non-refoulementprincipe in elk concreet geval zal respecteren"*, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervoor slechts verwijst naar twee vragen tot uitleg in zaken waarover nog geen uitspraak werd gedaan, niet tot enig arrest waarin zou worden gesteld dat India dergelijke garanties niet zou bieden.

In zoverre verzoeker tenslotte verwijst naar de "ernstige moeilijkheden" die verzoeker met de Indiase overheid zou hebben ondervonden naar aanleiding van diverse manifestaties in India tegen de Chinese overheid, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat *i)* deze problemen zich beperken tot kortstondige politionele arrestaties tijdens de manifestatie, waarna verzoeker zonder enige aanklacht werd vrijgelaten, terwijl *ii)* deze activiteiten de Indiase overheid nooit hebben verhinderd om het verblijfsrecht van verzoeker te verlengen, noch om hem een reisdocument uit te reiken waarmee hij legaal het land kon verlaten en waarmee hij opnieuw de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die vrij en zonder voorwaarden verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien hij in India *i)* enkele keren werd gearresteerd na het deelnemen aan manifestaties, en *ii)* er gediscrimineerd werd.

Wat betreft de beweerde problemen die verzoeker met de Indiase overheid zou hebben ondervonden naar aanleiding van zijn deelname aan anti-Chinese manifestaties, stelt de Raad vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, de problemen zich beperken tot kortstondige arrestatie tijdens de manifestaties, waarna verzoeker telkens snel en zonder aanklacht werd vrijgelaten (gehoorverslag 15-19). Dat deze politionele aanvaringen verzoeker niet in de negatieve aandacht van de Indiase overheid brachten, blijkt verder afdoende uit het feit dat zijn verblijfsrecht telkens werd verlengd en zij hem een reisdocument uitreikten waarmee hij legaal het land kon verlaten. Daargelaten de geloofwaardigheid van de enkele politionele arrestaties die verzoeker in de jaren voor zijn vertrek naar aanleiding van politieke manifestaties zou hebben ondergaan, stelt de Raad aldus vast dat die arrestaties op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat verzoeker door de Indiase overheid zou worden vervolgd, noch dat hij daardoor bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen.

Wat betreft de discriminatie waarvan verzoeker beweerdelijk het slachtoffer was, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal terecht tot de conclusie kwam dat de concrete voorbeelden die verzoeker daarvan op p. 14, 20 en 24 van het gehoorverslag aanhaalde eveneens onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te nemen als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4

van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal verder dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze conclusies te betwisten.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat er sprake is van “*beperkingen op een aantal fundamentele (socio-economische) rechten voor Tibetanen in India, zoals het eigendomsrecht, sociale rechten, toegang tot gezondheidszorg en toegang tot onderwijs*”. Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India merkt de Raad op dat de discriminatoire maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter feitelijke verschillen betreffen zoals een beperktere toegang tot de publieke arbeidsmarkt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen ‘vervolging’ in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolstelsel en de gezondheidsinstellingen (*ibid.* p. 25-26). Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER